RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 102.563 van 16 januari 2002
in de zaak A. 94.910/VII-22.610

In zake : 1.XXX,
2.XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 25 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 8 april 2000 en verklaarden zich op 11 april 2000 vluchteling.

1.2. Op 5 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 17 juli 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

ten aanzien van XXX :

> "Betrokkene werd verhoord op 22 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.
> Betrokkene, Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal lastiggevallen te zijn door politieagenten die op zoek waren naar zijn zoon S. L. Betrokkene zou door de politie ongeveer vijftien à twintig maal aangevallen zijn met drie maal een beenfractuur als gevolg. De politie zou telkens naar de verblijfplaats van zijn zoon gevraagd hebben, maar betrokkene zou niet geweten

hebben waar zijn zoon zich precies bevond. Ook betrokkenes zoon M. zou door de politie lastiggevallen zijn. Hij zou meegenomen zijn naar het politiebureau waar hij geslagen werd, maar hij zou niet gewond zijn. Hierom zou betrokkene samen met zijn echtgenote S. B. in juni 1999 het land verlaten hebben richting Finland. Ze zouden er zeven maanden gebleven zijn en zouden hun asielprocedure beëindigd hebben daar betrokkene vernomen had dat zijn zoon L. zich bij familie in Slovakije bevond. Betrokkene zou in februari 2000 teruggekeerd zijn naar Slovakije om zijn zoon te helpen en om samen met zijn zoon het land te verlaten. Op het moment dat betrokkene terug in Slovakije zou aangekomen zijn, was zijn zoon echter reeds in België. Betrokkenes zoon en schoondochter vroegen in België asiel aan op 9 september 1999. De eerste dag na betrokkenes terugkeer naar Slovakije zouden agenten hun huis doorzocht hebben op zoek naar zijn zoon en een politieagent zou betrokkene een slag gegeven hebben. Betrokkenes echtgenote en de kinderen zouden verbaal bedreigd zijn. Enkele dagen nadien zou er een convocatie van de politie voor betrokkenes zoon aangekomen zijn. Betrokkene zou door de agent die volgens betrokkene buiten de wacht hield om te kijken of betrokkenes zoon in huis aanwezig was, bedreigd zijn. Dezelfde dag zou betrokkene met zijn gezin naar zijn moeder gegaan zijn, waar ze een week gebleven zijn. Vervolgens zouden ze naar huis teruggekeerd zijn en zouden ze op 8 april 2000 vertrokken zijn naar België. Ze zouden hier aangekomen zijn op 9 april 2000 en vroegen op 11 april 2000 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van zijn internationaal paspoort, een kopie van een klacht uitgaande van de voorzitter van DHR, K. A. aan A. K. over het gasincident. Verder is hij in het bezit van een aantal krantenartikels uit een Roma-krant over de situatie van Roma in Slovakije.

Betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn ernstig tegenstrijdig met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat geen geloof meer kan gehecht worden aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen.

Zo stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij tien à vijftien maal geslagen werd door politieagenten (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts één incident aanhaalde waarbij hij door agenten van de trap zou geduwd zijn en een been brak. Gezien deze tegenstrijdigheid kan reeds ernstig getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet in staat bleek te zijn deze tien à vijftien aanvallen te situeren. Zo stelde hij dat hij geslagen werd door agenten die op zoek waren naar zijn zoon L. (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b) en hij stelde dat de aanvallen plaatsvonden in 1999 (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 6). Toen dieper op deze incidenten werd ingegaan, hernam betrokkene zijn eerder gestelde verklaring en stelde dat de aanvallen in 1979 of 1980 plaatsvonden (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 5b, p. 6). Daar betrokkenes zoon toen vier jaar was, kan betrokkenes verklaringen dat de agenten op zoek waren naar zijn zoon niet ernstig genomen worden. Betrokkenes verklaring hieromtrent, namelijk dat er in Slovakije geen democratie is en dat er altijd problemen zijn met de politie (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 6), kan gezien de ernst van de tegenstrijdigheid over de concrete feiten, geen verduidelijking bieden. Ook stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn zoon M. geslagen is op het politiebureau, terwijl hij naliet dit te vermelden in zijn geschreven verklaring afgegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan geen geloof meer gehecht worden aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen.

Bovendien vloeien de problemen die betrokkene zou gekend hebben, voort uit de problemen van zijn zoon S. L.. Gezien in hoofde van deze laatste een negatieve beslissing genomen werd, kan ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

De documenten die betrokkene op het Commissariaat-generaal voorlegde, namelijk de klacht van de voorzitter van HDR in verband met het afsnijden van de gasvoer (sic) en de krantenartikels over de algemene situatie van Roma in Slovakije, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie

van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

ten aanzien van XXX :

"Betrokkene werd verhoord op 22 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad met de politie die op zoek was naar haar zoon S. L. Zo zou de politie voor betrokkene en haar echtgenoot in juni 1999 naar Finland vertrokken (waar ze asiel vroegen) gevraagd hebben naar de verblijfplaats van hun zoon Ladislav en zouden ze huiszoekingen gekregen hebben. Ook zou de huisvestingsmaatschappij in samenwerking met de politie op 30 juni 1998 de gastoevoer hebben afgesneden in betrokkenes appartement. Betrokkene zou zich verzet hebben en de politie zou geprobeerd hebben betrokkene te wurgen en betrokkenes echtgenoot van de trap geduwd hebben. Hierom zouden betrokkene en haar echtgenoot besloten hebben naar Finland te gaan. Ze zouden er asiel aangevraagd hebben en zouden er zeven maanden gebleven zijn. Na hun terugkeer zou de politie opnieuw naar hun zoon gevraagd hebben en een huiszoeking verricht hebben. Ook hun zoon M. zou meegenomen zijn naar het politiebureau waar hij klappen zou gekregen hebben. Betrokkene zou hem gaan zoeken zijn, maar ze zou in het politiebureau geduwd zijn zodat ze tegen de trap zou gevallen zijn. Ook zou betrokkenes zoon M. op school afgeperst zijn en hij zou enkele malen vuistslagen gekregen hebben. Betrokkene zou met de directrice gaan praten zijn, die zou gezegd hebben dat dit haar zaak niet was. Sindsdien zou betrokkene haar kinderen niet meer naar school gestuurd hebben. Op 19 maart 2000 zou betrokkene op de bus beledigd zijn door de bestuurster die stelde dat ze de bus moest verlaten daar ze geen ticket had, terwijl betrokkene wel een ticket zou gehad hebben. Betrokkene en haar echtgenoot zouden hier aangekomen zijn op 9 april 2000 en vroegen op 11 april 2000 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van haar internationaal paspoort.

Betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn tegenstrijdig met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en met haar geschreven verklaring neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen geen geloof meer kan gehecht worden.

Zo stelde betrokkene op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon M. op het politiebureau geslagen werd, terwijl zij naliet dit te vermelden in haar schriftelijke verklaring neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook stelde betrokkene dat haar zoon M. afgeperst werd door klasgenoten (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b) maar ze repte hier met geen woord over op de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenes echtgenoot haalde dit probleem evenmin aan op de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal.

Wat betreft de aanvallen op haar echtgenoot dient opgemerkt te worden dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van fysieke aanvallen op haar echtgenoot. Dit terwijl betrokkenes echtgenoot op het Commissariaat-generaal stelde tien à vijftien maal door de politie te zijn geslagen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3b).

Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden kan geen geloof meer gehecht worden aan de waarachtigheid van de gebeurtenissen.

Bovendien vloeien de problemen die betrokkene zou gekend hebben, voort uit de problemen van haar zoon S. L. Gezien in hoofde van deze laatste door het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing genomen werd, kan ook in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het eerste middel het volgende stellen :

"Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

(...).";

2.1.2. Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat deze procedure een louter administratiefrechterlijk karakter heeft; dat het middel, in zoverre het is gesteund op een schending van de rechten van verdediging, faalt naar recht;

Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven;

Overwegende dat op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het tweede middel het volgende stellen :

> "Tweede middel: schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene begingselen (sic) van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Dat de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schenden, wanneer deze weigeren de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.
>
> De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: «geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.»
>
> Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slovakije baseren, grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.
>
> (...)
>
> Dat (...) blijkt dat verzoekers door hun origine in hun land vervolgd worden zonder dat zij de becherming (sic) kunnen inroepen van de Slovaakse (hogere) autoriteiten.";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kan inroepen; dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet met de nodige zorgvuldigheid zijn genomen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partijen zich in het verzoekschrift beperken tot het opsommen van een aantal loutere affirmaties van de vermeend weinig rooskleurige toestand van de Roma in Slovakije; dat gemakshalve wordt voorbijgegaan aan het door het Commissariaat-generaal vastgestelde en

in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partijen; dat de verzoekende partijen derhalve niet aantonen hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden door de bestreden beslissingen; dat het middel aldus niet voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling dit beginsel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347 euro en 5 cent, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**